

[Finansministeren.]

nes efter tabel eller ved anvendelse af en fast procent. Fra arbejdsgiverside har man peget på, at en ordning med generelt procenttræk vil egne sig bedre for den moderne EDB-teknik og i øvrigt i andre henseender må foretrækkes fremfor den i loven fastsatte ordning. Det har hele tiden været hensigten at tilrettelægge kildeskatteordningen på en sådan måde, at arbejdsgivernes opgaver lettes mest muligt. Det har også betydning for den kontrol, der må føres med indeholdelserne. Af disse grunde foreslås en ændring af trækordningen, således at beregningen af A-skat altid sker ved anvendelse af en fast procentsats. Inden beregningen skal der foretages fradrag efter skattekortet. Den procentsats, der skal anvendes i de enkelte tilfælde, fastsættes af ligningsmyndighederne. Ved fastsættelsen tages der hensyn til, hvad skatteyderens samlede årsindtægt må forventes at udgøre.

Efter lovens § 43 skal indeholdelse af skat ved kilden ske i en række andre indtægter end lønindtægt. Det gælder bl. a. bestyrelseshonorarer, pensioner, herunder folke- og invalidepension, arbejdsløshedsunderstøttelse og løbende udbetalinger efter renteforsikringer. Der kan vise sig praktisk behov for at holde enkelte af de omhandlede indtægtsarter uden for indeholdelsesordningen i hvert fald i de første år. Det foreslås derfor, at finansministeren bemyndiges til at træffe en sådan afgørelse. Ved indførelsen af kildeskate i Norge havde man en tilsvarende ordning.

Kildeskatteloven indeholder bestemmelser om to former for standardiseret fradrag. Det drejer sig om det faste lønmodtagerfradrag og standardfradraget. De to faste fradrag gælder ikke for den samme personkreds, og det er forskellige udgiftsarter, der dækkes af fradragene.

Under behandlingen af kildeskattelovforslaget var der ikke udelt tilfredshed med reglen om standardfradrag. Det blev bl. a. fremhævet, at reglen vil virke for gunstigt for de skatteydere, der har relativt små udgifter af den art, som standardfradraget skal dække. Det drejer sig navnlig om lønmodtagerudgifter ud over det faste lønmodtagerfradrag, udgifter til sygeforsikring, beløb indbetalt på indekskontrakter, præmier til renteforsikringer, der ikke er led i pensions-

ordninger, præmier til kapitalforsikringer og indskud på børne- og opsparingskonti samt renteudgifter bortset fra prioritetsrenter. Det blev også anført, at standardfradraget ville svække tilskyndelsen til at sikre aldersdommen ved forsikringstegning eller indskud på opsparingsbegunstigede konti.

Standardfradraget blev indført med henblik på en forenkling af ligningsarbejdet. Når dette skal opnås, må standardfradraget omfatte en meget stor udgiftskreds, og det må være forholdsvis stort. Hensynet til lighed mellem skatteyderne og provenumæssige hensyn taler imidlertid imod at sætte standardfradraget højt. Under arbejdet med tilrettelæggelsen af kildeskattens administration har det vist sig, at de ligningsmæssige fordele ved standardfradraget med dets nuværende størrelse ikke kan opveje de praktiske ulemper, der er forbundet med at arbejde med to standardiserede fradrag. Det vil næppe være forsvarligt at forhøje standardfradraget, og man er nået til det resultat, at det er rigtigst at ophæve bestemmelsen om standardfradrag. Jeg skal tilføje, at et standardfradrag af den tidligere vedtagne størrelse naturligvis også vil få betydelige konsekvenser for udskrivningsskalaerne.

Ophævelsen af standardfradraget medfører, at lovens § 81 om anvendelse af en erklæring i stedet for egentlig selvangivelse ikke kan opretholdes i sin nuværende form. Man må jo nu i alle tilfælde have oplysning fra skatteyderne om, hvilke fradrag de har ud over det faste lønmodtagerfradrag. Det er vel også et spørgsmål, hvor megen værdi der i det hele taget skal tillægges erklæringsordningen. Man har i hvert fald gjort sig stærkt overdrevne forestillinger om, hvor mange skatteydere der ville kunne nøjes med erklæring. Der skal opfyldes en række betingelser. Bl. a. kan nævnes, at skatteyderen ikke må have fradrag for underskud på en- eller tofamilieshus. Det vil altid dreje sig om skatteydere med meget enkle økonomiske forhold, og som det derfor ikke kan berede større vanskeligheder at udfylde en almindelig selvangivelse. Ud fra administrative hensyn må det foretrækkes, at alle skatteydere indgiver selvangivelse. Det har også praktiske ligningsfolk givet udtryk for. Erklæringsordningen passer dårligt til den moderne elektroniske databehandling, hvor man helst skal kunne anvende ensartet